Suuri luonne

Eivät yksin sellaiset, kuin Kianto, ole soimanneet, häväisseet ja lokaan tallanneet Suomen kumoustaisteluun osaa ottaneita toverittarejamme: näiden summittainen loukkaaminen ja parjaaminen on ollut monen vähemmänkin surullisen persoonallisuuden, niin, jopa kerrassaan sellaistenkin porvarillisten ainesten mielityötä, jotka mielisivät olla myötämielisiä työväenluokalle. Kuinka näppärästi onkaan osattu jaaritella naistoveriemme "persoonallisuudesta" aktiivisina taisteluun osanottajina taikka repostella näiden mahdottomuutta, taitamattomuutta ja siivottomuutta punaisenristin työssä — ottamatta ollenkaan lukuun sitä, etteivät hienot herrassairaanhoitajattaret, hyvin hoidettuine kynsineen — lainkaan halunneet suorittaa laupeudentyötä "roistoväelle" — työläisille muussa tapauksessa kuin milloin syystä tai toisesta tulivat pakotetuiksi siihen, ja että työväestön siis oli tultava omillaan toimeen miten parhaiten taisi. Yleensä ovat kumoustaisteluun osaaottaneet toverittaremme porvarillisten ainesten suussa saaneet käydä yleisistä naisista, katulutkista, — vääristelmä, joka on ollut yhteinen sekä Kiannon tapaisille raukoille että kaikkein valistuneimmillekin porvarillisille yksilöille.

Ja kuitenkin oli miestovereidemme matkassa kumoustaistelussa yleensä ei ainoastaan luokkamme lujaluontoisimmat ja päättäväisimmät naiset — urheus koirahaudoilla tarjosi parhaan todistuksen siitä! — vaan myös itseuhraavimmat, säälivimmät ja hellimmät toverittaremme, joiden sydän on syvemmin kuin kenenkään tuntenut luokkansa kärsimykset ja jotka eivät ole välttäneet vaaraa eivätkä uhrauksia rientäessään keventämään miestovereidensa vaivoja.

Lienee paikallaan ikuistuttaa yksi näistä kelpo toverittaristamme.

Tarinan sankaritar oli luokkasodan puhjetessa vasta 15-vuotias koulutyttö, tyttökoululainen, pikkuneitonen siis, jonka jääminen valkoisten leiriin olisi näyttänyt vähintäinkin luonnolliselta. Mutta häntä olikin toista maata. Hän oli työväenpuoleesta, lähin ympäristönsä oli työläisiä ja hänen ajatusmaailmansa oli proletaarinen. Niinpä ei siis pulma, kumpaanko leiriin, tuottanut hänelle mitään päänvaivaa. Tietysti omaan. Mutta mihin sellaisesta nuoresta, hennosta olennosta?

No, saatiinpa nähdä.

Totta on, ettei häntä, ilmoittautuessaan työläisten punaiseenristiin, otettu oikein täydestä. Mutta naisvoimia tarvittiin, heliä käsiä tarvittiin. Miksi ei siis yhtäkaikki mukaan hänkin.

Ja niin hän joutui mukaan. Eikä sitä tarvittu katua.

Sillä jos toverittaremme Lylyssä, Korkeakoskella, Orivedellä, Tampereella, Vilalassa ja muualla kykenivät lieventämään miestovereidemme kärsimyksiä ja auttamaan heitä, niin ei hän suinkaan vähimmän.

Hän ei väsynyt koskaan eikä lloin pelännyt mitään. Kun tuli kysymykseen haavoitetun korjaaminen päivänselvän hengenvaaran uhalla kranaattisateessa, kuularuiskujen ampumalinjalla, ei hän koskaan epäröinyt toviakaan — suin päin vain ensimäisenä vaaran tielle!

Oli toisin sanoen itse urhous.

Mutta tämä ei johtunut niin sanoaksemme mistään huimapäisyydestä. Ei, vaan siitä vakaumuksesta, ettei yhden ihmisen henkeä saanut arvioida liian kalliiksi silloin, kun koko työväenluokan olemassaolo oli yhden kortin varassa. Hänen urheutensa juontui tietoisuudesta että hän oli vain eroittamaton hiukkanen työläiskaikkeudesta, että hän kuului luokkaansa, oli työläisiä. Hän oli urhea siksi, että hän oli suuri luonne, sata kertaa suurempi kuin joku eräänlaista mainetta saanut roistokirjailija tai hänen hengenheimolaisensa valkoiset mustaaajat.

Enemmän ehkä vielä kuin taisteluken tällä, laupeudentyössä, pääsi hänen luonteikkuutensa kuitenkin oikeuksiinsa joutuessaan toisten toveriensa kanssa Hennalan helvettiin.

Jos siellä ainaisen nälkäkuoleman ja murhain kammottavassa ilmakehässä naistoverimme yleensä esiintyivät sanoin selittämättömällä ulijuudella, niin ei suinkaan oiva tyttökoululaisemme sitä vähemmällä. Ijäkkäämpien tovereidemme häntä nuoruutensa ja hentoutensa takia säälissä ja koettaessa lieventää hänen kohtaloaan kohtasivat he hänen taholtaan mitä jyrkintä vastarintaa.

Mikä posliinivauva hän oli? Eikö hän ollut rintamalla jakanut toveredensa kohtaloa yhtä alttiisti kuin muutkin? Miten kään hän oli osoittautunut olevansa sen heikompi kuin muutkaan? Miksi hänen nyt sitten piti olla jossakin erikoisasemassa? Joutavia. Ei ollut tässä hyvä kellään, miksi sitten hänellä täytyisi olla paremmin?

Ja siksi se jäi.

Mutta yksinpä raakalaismaiset valkoisetkin säälivät häntä.

Syntihän oli, että niin nuori ja jopa koulua käynyt olento värjöi täällä huonossa seurassa ja kärsi kurjuutta. Katsotaanpas.

Leiripäällystölle tuli tunnetuksi, että koulutyttöset pääsivät vapauteen mikäli näitten opettajat ottivat sanoakseen sanansa näiden puolesta.

Käskettiin tyttö päällikön pakinoille:

— Säälimme sinua, sanoi. Pääset vapauteen, kunhan vain kirjoitat koulusi johtajattarelle. Täällä vain turmellut ja menehdyt. Ei ole tästä seurasta sinulle.

Tyttösemme kuunteli silmät suurina. Hänen polvensa horjuivat nälästä ja kasvonsa oli kalventanut harmaiksi leirin hirmut. Houkutteliko vapaus? — Ei sitä tietä. Ei sellaisilla edellytyksillä. Kääntyi kaikkivaltiaan elämän ja kuoleman herran, roistokirjailijain ihailleman pyövelin puoleen:

— Kiitoksia vain, sanoi, mutta — ei haluta. Seurani on paras mahdollinen. Kohtalomme on yhteinen. Lähden leiriltä vasta kun muutkin, sillä en ole muita kummempi: Yksi vain heistä. Ellei taas silloin enää ole lähtijäksi, niin ei haittaa. Vapauttakaa kaikki, niin vapaudun minäkin.

Päällikkö kutsui vartijansa ja käski tämän viedä uhittelijan takaisin vankeuteensa.

— Niin nuori ja jo niin turmeltunut: roistoja kaikki, niin nuoremmat kuin vanhemmatkin. Hyi helvetti' vetti.

Tällaisia tulevan valkoisen ruusun ritarin johtopäätökset. Tuumi kuin Kianto ja muu porvarillinen moska.

Mutta tyttönen palasi omainsa tykö, jäi edelleenkin kärsimään nälkää, kurjuutta ja kuolemankauhua, mutta lohtunaan ääretön tyydytyksen tunne minkä ihminen kokee, tietäessään menettelevänsä kunniallisesti, tietäessään tekevänsä oikein ja murisematta kärsiessään yhteistä onnettomuutta.

Mutta hän ei olisi kyennyt tähän, ellei hän olisi ollut suuri luonne, persoonallisuus sellainen, joka lyö leimansa aikaan ja ijankaikkisuuteen — työläisluonne. — Henkipatto.

PLUMBILAISET EIVÄT LAHJOTA RAHOJA VAALITAISTELUUN

WASHINGTON, D. C., 3 p. kesäk. —Plumb Plan Leaguen virkailijat ilmottivat tänään, että liitto ei tule rahalahjotuksilla avustamaan ketään presidentinehdokasta. Liitto antaa kannatuksensa niille ryhmille, jotka suosivat rautateiden kansallistuttamista.

Palermossa

Tavaramme olivat onnelliseti pakaasihuoneessa. Olimme vapaita, nälkäisiä ja murhanhaluisia, sillä kirput nauttivat täydelleen siitä, ettemme kehdanneet häiritä niitä kadulla. Kysyimme uudelta ystävältämme tietäisikö tämä jonkun hotellin, joka ei ollut liian kallis, mutta kuitenkin siisti.

Kyllä, hänellä oli tuttava, joka omisti hotellin, halpa ja hyvä. Jos odotimme kello 7 ip., niin hän itse tulisi näyttämään.

Odotimme. Odotimme koko päivän, katselimme kaupunkia ja menimme syömään.

Makaroonia ja pieni pullo talonpoikaisviiniä maksoi 7 liiraa. — Ei kannata jäädä pitkäksi aikaa tänne, päätimme. Huomenna lähdemme Roomaan!

Vanhoja taloja, kuluneita katuja. Usein ei löytynyt lainkaan jalkakäytäviä ja pitkin seiniä näkyi ruskeassa raplingissa tumma, kiiltävä reuna siinä, mihin ihmisten olkapäät ja kädet satoja vuosia olivat koskeneet. Tunnelma oli sama kuin saan pölyisistä kuparipiirroksista isoisäni vanhassa maantieteen oppikirjassa.

Mikä erikoisesti pisti silmään oli pyykki, joka roikkui kuivamassa kaikkialla. Virsankaan kapeimmilla kadeilla ei useasti näkynyt taivasta valkoisten (hm.) lakanoiden ja aluspaatteiden takia.

Talosta taloon yli kadun oli vedetty verkko rautalankoja. Vaatekappaleihin kiinnitettiin koukkuja ja sitten työnnettiin niitä pitkillä bambukepeillä ulos niin paljon kuin mahdollista toinen toisensa jälkeen kunnes langat olivat täynnä. Luultavasti täällä ei satanut liikaa, sillä pöly liikkui mahtavissa pilvissä, niin ettei näkynyt talojen viimeisiä kerroksia. Suussa ratisivat pienet hiekkajyvät hampaiden välissä ja saimme aivastaa yhtämittaa. Alkuasukkaat eivät aivastaneet, sillä he käyttävät väkevämpää kiihotusainetta nenässään.

Mielestämme olimme samalla tavalla puetut kuin kaikki muut ihmiset kaduilla, mutta kuitenkin jäi joka ainoa ajomies seisomaan huomatessaan meidät ja vihelsi ja houkutteli meitä vaunuunsa. Olen aikaisemmissa kirjeissä purkanut raivoani juomarahajärjestelmän tähden Pariisissa, mutta täällä näyttivät asiat olevan kahta hullummin. Vahinko, että jo olen käyttänyt niin vahvoja sanoja ennen, nyt niiden täytyisi olla suhteellisesti paljon korkeammalla tasolla.

Lukija, silloin kun sinulla on uudet kengät ja ne tekevät liikavarpaat helliksi, ja kun sitten lihava mies astuu erikoisesti pahimmalle paikalle, silloin sinulla oli samat tuntee! kuin taiteilijalla, joka tyhjä lompakko taskussa on näiden kärpästen ympäröimänä, jotka repivät ja pyytävät ja lupsavat kaikenlaista saadakseen onnettoman uuden tulokkaan antamaan viimeiset lanttinsa palkkioksi heidän suurista palveluksistaan.

Menimme asemalle. Odotimme tunnin, että kello tuli seitsemän ja meidän ystävämme saattaisi meidät hotelliinsa. Klo 7 hän ilmestyi ja pyysi odottamaan hiukan vielä. Klo 8 hän ilmestyi ja pyysi odottamaan hiukan vielä. Klo ½9 menimme vihdoin yhdessä kaupunkiin.

Ystävämme oli innostunut nuori mies. Hän kertoi koko matkan, luultavasti elämäkertaansa, sillä sanat luistivat helposti ja lämmöllä, todistaen, että hän puhui itsestään. Enhän ymmärtänyt mitään, sanoin vaan hoh-ho joka kerta, kun hän katseli meitä ja odotti myötätuntoa.

Ihmettelimme, että opastajamme näytti olevan hiukan epävarma kadunkulmissa. Lopuksi näemme lyhdyn missä seisoi Hotel päällä. Nuori mies pysähtyi epäillen, katseli meitä ja kysyi kädenliikkeillä haluaisimmeko tähän. Päännyökkäys.

Opastajamme käski odottaa ja hävisi. Seisoimme neljännestunnin, kunnes ystävämme tuli takaisin.

Ei ole mitään, menkäämme eteenpäin. Hotellista hotelliin puoli 10 saakka. Olimme uppoväsyneitä ja vihaisia, sillä olisimmehan päivällä ehtineet itsekin hakea huoneen.

Suojelusenkelimme hävisi taas. Pitkä paussi. Sitten hän tuli lihavan miehen seurassa ja kuiskasi jotakin "kvanto molto". Sanakirja esille.

Hitto vieköön, lihava äijä vaatii juomarahoja.

"One lira pro Kamera", selitti tämä.

Olin kuin kysymysmerkki. Ystäväni käski vetämään lompakon esille. Hän näytti 2 liiran seteliä ja miestä. Ymmärsin, sai.

Uusi suojelusenkelimme näytti meille päännyökkäyksellä pihallepäin ja meni edellä. Juuri kun meidän piti seurata, tarttui opastaja n:o 1 minua olkapäähän ja ojensi kättä. Vai niin, hänen piti lähteä, tartuin siihen ystävällisesti ja kiitin. Mutta silloin hän alkoi puhua, nopeasti ja kauan pitäen kädestäni kiinni. Ympärillemme kokoontui ihmisiä — mies jutteli. Lopuksi tuli akka joukosta ja selitti minulle ranskaksi, että tämä herra vaatii "provisioonia" (!)

Olimme Italiassa. Kirput purivat, polvet tuskin kannattivat meitä enää ja joukko seisoi jännityksessä ympärillämme. Annoin kaksi liiraa hänelle. Liian vähän, sanoi hän, kaikkia muuta kuin kiitollinen ilme kasvoillaan. Käänsimme kuitenkin "ystävällemme" selkämme ja seurasimme uutta, pimeitä, likaisia rappusia ylös.

Hän koputti ovea. Nainen avasi ja laski meidät huoneeseen, jossa istui lihava rouva ja pieni Chaplinin kokoinen mies. He keskustelivat.

Sitten vietiin meitä pitkän huonerivin lävitse, jotka eivät millään voineet kuulua mihinkään hotelliin ja sitten laskettiin meidät hienoon koristettuun sänkykamariin.

Kaksi vanhempaa naishenkilöä tuli huoneeseen. Toinen heistä alkoi kertoa meille jotakin ja heilutti käsiään ja pyöritti silmiään sen mukaan, kun hänen sanansa maalasivat jotakin kaunista tai kauheaa. Kun hän vihdoin lopetti, pyysi hän juomarahoja. En antanut enää ja vihaisesti pöpöttäen lähtivät akat ulos.

Vihdoin olimme rauhassa.

Kirppujahti, yö, aamu ja kirppujahti.

Kun meidän piti lähteä ulos huoneestamme, oli ovi lukittu. Soitimme... Huusimme.... Soitimme.... Ovi oli kiinni.

Päätin rikkoa oven tai lukon ja potkin raivostuneena. Kun puut jo lupaavasti narisivat, avattiin meille.

Koetappas haukkua ventovieraalle kielellä.

Heitin maksun huoneesta pöydälle, puin nyrkkiä mamsellille ja lähdimme ulos, suoraan asemalle, pois koko kaupungista!

Juna oli mennyt. Odottakaa huomiseen, sanoi suojelusenkelimme, joka taas seisoi paikallaan asemalla ja tarkasteli pilettejä. — O. F—g.

Tarkastakaa Toverin ilmoitusosastoa.

Eivät uskalla enää ottaa Bela Kun'ia

"Poiitiken" Pragin-kirjeenvaihtaja kirjoittaa:

Jo useamman kerran on Budapestin valkoinen rosvohallitus yrittänyt toimeenpanna Bela Kunin ja muiden interneerattujen kansankomissarioiden ryöstön. Joka kerta on yritys mennyt myttyyn onnellisen sattuman vuoksi, mutta ei suinkaan saksalaisitävaltalaisen oikeistososialistisen hallituksen varovaisuustoimenpiteiden johdosta.

Budapestin rosvohallituksella oli määrättyjä tarkoituksia näillä ryöstöillä, joista tärkein oli se kannatus horjuvalle auktoriteetilleen mitä Unkarin köyhälistön ensimäisten esitaistelijain tuomio ja teloitus tulisi merkitsemään.

Nyt horjuu valkokaartilaisten herruus Unkarissa jo siihen määrään, että kysymyksessä ollut Bela Kunin ryöstö ja tuominen Budapestiin tulisi saamaan aivan päinvastaisen vaikutuksen kuin minkä Horthyn husaarilakeijat haluavat. Mnahan poljettu, mutta kaikessa kurjuudessaan kiinteästi yhteenliittynyt Budapestin köyhälistö tervehtisi Bela Kunin tuloa merkkinä kansannousulle.

Yksinomaan tästä syystä ja kuoleman pelosta tämän köyhälistön toiveiden esikuvan edessä, kuoleman kauhusta oman välttämättömän kohtalonsa vuoksi, on valkoinen rosvohallitus muuttanut "taktiikkaansa" Bela Kuniin ja hänen tovereihinsa nähden. Hallitus pelkää heitä, ei ainoastaan kuten kauhusta mielipuoli murhaaja pelkää uhrinsa henkeä, vaan se pelkää näitä miehiä, Bela Kunia ja kreivi Michael Karolyitä Unkarin vapausliikkeen suurimpia nimiä, johtajia uudessa taistelussa, jonka alku on vain tullut lähemmäksi. Rosvohallitus tahtoisi halusta riistää Budapestin köyhälistöltä sen johtajan kuten olen kuullut vaanii se myöskin Michael Karolyin henkeä riistääkseen hänen murhallaan maaseudun köyhälistöltä sen johtavan voiman.

MIKSI BOLSHEVIKIT EIVÄT ANNA PETSAMOA SUOMELLE.

"Krasn. Gaseta" kirjottaa: "Me tarvitsemme Petsamoa, sillä sen kautta olemme yhteydessä Norjan kanssa. Jos menetämme sen, tulemme eristetyksi Norjasta. Jos luovutamme Petsamon, muodostamme Norjan ja Neuvosto-Venäjän välille kiilan, joka vaikeuttaa yhteyttä."

Bolshevikit toivovat pääsevänsä länsimaiden yhteyteen varsinkin Itämeren kautta, koska heidän laivojensa on sitä tietä vapaampi kulkea kuin Suomenlahden kautta, jossa saarto voi milloin tahansa uudistua.

20,000 TYÖLÄISTÄ TYÖTTÖMÄNÄ SHEFFIELDIN ALUEELLA, ENGLANNISSA

LONTOO, kesäk. 4 p. — Sheffieldin terästehtaiden omistajien puolelta kun tehtiin työläisille esitys kolmivuoroisen järjestelmän käytäntöönottamisesta, niin esityksen hyväksyivät kaikki muut työläiset paitsi koneenkäyttäjiä ja lämmittäjiä, jotka menivät lakkoon kun uusi järjestelmä piti otettaman käytäntöön. Heidän lakkoon mentyään tehtaita ei voida pitää käynnissä ja niinpä toisetkin työläiset, luvultaan lähelle 20,000, ovat pakotettuja olemaan työttömänä.

HÄN PUHUU — LINNASTAKIN!

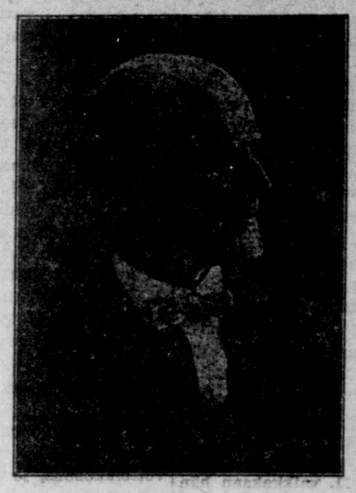

D E B S

His Authorized Life And Letters
Kirj. David Karsner.

Tässä kirjassa — englanninkielisenä, kuten nimikin jo osottaa — tarjotaan lukijalle Atlantan vankilassa viruvan rakastetun toverimme, *Eugene Victor Debsin* elämäkerta. Kirjan on kirjoittanut Debsin persoonallisilla valtuuksilla englanninkielisen toverilehden, "New York Call'in" sunnuntainumeron toimittaja, toveri David Karsner, jonka Debs vakuuttaa olevan parhaiten sopivan elämäkertansa kuvaajaksi. Onnistunut onkin kuvaus; siitä uhkuu alusta loppuun asti se sama lämpö, jolla toveri Debs on yhteiskunnan vähäväkisiä puolustanut. Kirja ei kaipaa suositteluja; se kuuluu itsestään jokaisen valistuneen työläisen kirjahyllylle. Osastojen asiamiesten ja agitatsionikomiteain pitäisi ryhtyä sitä innolla levittämään. Kirjan hinta on $1.50 ja saadaan sitä osotteella:

TOVERIN KIRJAKAUPPA,
Box 99, Astoria, Ore.

KUOLLEISUUS HUIMASTI LISÄÄNTYNYT SAKSASSA

BERLIINI, kesäk. 3 p. — Deutsche Medinische Wochenschrift julkaisee kammottavia numeroita puutteellisen ravinnon seurauksista Saksassa. Kuolleiden lukumäärä oli maaliskuun 14 ja 20 päivien välisenä aikana useissa Saksan kaupungeissa suurempi kuin syntyneiden lukumäärä ja useimmissa kaupungeissa on syntyväisyyden aiheuttama väestön lisäys pelottavan pieni. Esimerkiksi Berliinissä oli 702 syntynyttä kohti 161 kuollutta, Frankfurtissa 165 syntynyttä kohti 160 kuollutta ja Hannoverissa 174 syntynyttä kohti 165 kuollutta. Vienissä vastaa 1,054 kuollutta 417 syntynyttä ja Budapestissa 915 kuollutta 577 syntynyttä sekä Pragissa 267 kuollutta 194 syntynyttä.

MADRID. — Lakossa olleet työläiset ovat ilmottaneet hyväksyvänsä hallituksen elintarvesyndikaattien välisen sopimuksen, suostuen lopettamaan lakkotaistelunsa tämän sopimuksen nojalla. Mikäli asianomaisista piireistä selitetään, on lakkolaisten vaatimus kahdeksantu tisen työpäivän käytäntöön ottamisesta saanut hyväksymisen.

Oletko hankkinut Toverille uuden tilauksen tällä viikolla?

Nimileimasimia kumista tehdään Toverissa; tilatkaa sellainen heti!

Luopukaamme harhanäyistä

Kun me ensimäisessä kirjotuksessamme mainitsimme, että varsinais-amerikkalaiset sosialistit ovat yhä enemmän lakanneet kallistamasta korviansa vieraskielisten sosialistiryhmien vaatimuksille määrätessään puolueen menettelytapaa, niin me tahdomme siinä ainoastaan osottaa vallitsevaa tilannetta ja antaa aihetta ajattelemaan sitä merkitystä mikä näillä ryhmillä todellisuudessa on.

Jos me otaksuisimme, että vieraskielisillä ryhmillä olisi vieläkin niin paljon materialistista vaikutusta puolueen sisällä (mitä niillä ei nyt enää ole) että ne voisivat tehdä päätöksiä, joita varsainaisamerikkalaisten pitäisi pakosta noudattaa, niin tämä ei menestyisi, vaan tapahtuisi aivan sama mikä tapahtui viime kesänä kun venäläiset yrittivät vallottaa Amerikan Sosialistipuolueen ja kopioida sille Moskovan ohjelman kaikkia pienempiäkin yksityiskohtia myöten.

Vieraskielisestä ryhmästä voi näyttää siltä, että puolue menettää tämmöisessä selkkauksessa aineellisen ja siveellisen voimansa ja että se lahoaa olemattomaksi. Tämä on kumminkin harhakuva. Puoluejärjestö voi hetkeksi heikontua, kuten se viime kesäisen selkkauksen jälkeen heikontui, mutta tällä ei ole ratkaisevaa merkitystä. Viime kesäinen selkkaus ei horjuttanut ollenkaan Sosialistipuolueen moraalista asemaa Amerikan julkisessa elämässä. Sosialistipuolueen vaikutus ja merkitys on nyt korkeimmillaan. Sille lainataan enemmän huomiota Sosialismin vastustajain taholta kuin koskaan ennen. Luulo, että jonkun tai joidenkin vieraskielisten ryhmien meneminen omille teilleen, hajottaa Amerikan sosialistipuolueen, on vain näille ryhmille ominainen luulo ja se perustuu siihen, että näihin ryhmiin kuuluvat ovat taipuvaisia huikeasti yliarvioimaan itseänsä, niin intellektualisessa kuin materialistisessakin suhteessa. Vertausta käyttääksemme, voisimme sanoa, että yksi Hilquit merkitsee Amerikan julkisen elämän edessä sosial. levittämiseksi ja voimistuttamiseksi enemmän kuin joku tärkeänä itseään pitävä vieraskielinen ryhmä. Sitäkin enemmän tekee yksi Debs. Ja se seikka, että Amerikassa yleensä on totuttu siihen, että puoluejärjestöt eivät ole kansanomaisia, niin valitettava asia kuin se onkin, tekee mahdolliseksi, että jäsenmäärältään pienikin puolue, jos se oikealla tavalla ja oikealla ajalla toimii, voi saavuttaa suuren aseman.

Katsoen tältä kannalta asiaa, tekee kerrassaan naurettavan vaikutuksen puhe siitä, että me omankin järjestömme keskuudessa vielä kuulemme, että meidän puoleltamme olisi oikeata politiikkaa pyrkimys "lopettamaan ja purkamaan Sosialistipuolue", jotta tehtäisiin tilaa "terveemmälle sosialistipuolueelle." Ikäänkuin tämä olisi meidän vallassamme. Meillä on valta lopettaa ja purkaa oma ryhmämme ja järjestömme, mutta meillä ei ole itseasiassa ollenkaan voimaa tappaa nykyistä Sosialistipuoluetta. Tiedot tämmöisistä yrityksistä eivät edes kuulu paljon puoluejärjestöjen ulkopuolelle, puhumattakaan siitä, että ne herättäisivät huomiota laajoissa Amerikan työläisjoukoissa, jotka ovat Sosialistipuolueen värväysalueena. Tämä siis merkitsee sitä, että vieraskielisen sosialistiryhmän politiikka, minkä tarkotuksena on pakko- ja puoluekuritoimenpiteillä asettaa oman makunsa mukaisia rajoja varsinais-amerikkalaisten toverien noudatettavaksi, tai peräti politiikka Sosialistipuolueen tuhoamiseksi ja toiminnasta lakkauttamiseksi, tuhoaa vain tämän politiikan ajajat.

Meillä on tästä hyvänä esimerkkinä viimekesäinen selkkailu ja lento. Missä ovat nyt nuo niin suureksi itseään luulotelleet Sosialistipuolueen vallottajat ja hävittäjät? Niiden joukot, ovat palanneet suureksi osaksi takaisin itse kunkin vieraskielisen ryhmän keskuudessa toimiviin porvarillisiin yhdistyksiin ja suuret johtajat ihmettelevät suu selällään tätä tulosta.

Tämä osottaa, että moisen politiikan ajajat, luulotellusta edistyksellisyydestään huolimatta, palvelevat taantumusta ja tulevat taantumuksellisiin ja vastavallankumouksellisiin lopputuloksiin.

Tilanteen ollessa semmoinen kun se ylläolevassa esitetään ja semmoinen se on kaikista koristeluista huolimatta, on vieraskieliselle sosialistiryhmälle kysymys omasta politiikastaan ja omasta suhteestaan varsinais-amerikkalaisiin sosialisteihin paljon tärkeämpi kuin viimeksimainittujen politiikan ohjaaminen ja johtaminen. Ei löydy yhtään ainoata tapausta missä tämmöinen johtaja-asemaan pyrkiminen ja siihen todella pääseminen olisi tuloksekseen tuottanut mitään muuta kuin raunioita ja raunioita ennenkaikkea itselleen tämmöiselle johtajistolle.

Joku voisi soimata tämän olosuhteen johdosta varsinais-amerikkalaisia sosialisteja siitä, että heitä johtaa kansalliset vaistot ja ylemmyydentunto. Kenties, mutta eikö tämä syytös sovi yhtäläisesti myöskin venäläisiin tai suomalaisiin, jotka näitten maitten olosuteet ja tehtävien kannalta ajatellen, pakottavat aivan yksityiskohtaisia ohjelmia ja tehtävämääritelmiä tähän maahan.

Me pidämme tarpeellisena puhua tästä asiasta näin erikoisemmin siksi, että sen sijaan, että tilanne järjestössämme olisi kysymyksenalaisessa suhteessa saanut käänteen maltavaan asian harkitsemiseen sitten kun viime kesän kokemukset ovat nähtävinä, näyttää siltä, että harhaluulot vain lisääntyvät. Kun viime kesänä sosialistipuolueesta eroonjääneet osottavat taipumusta palata takaisin, niin tämän kannustimena käytetään uskottelua, että tyytymättöminä eroonjääneet saavat Sosialistipuolueessa voittoon ja voimaan sen mitä puolueesta eristäytyneet venäläiset y. m. kommunistit ajoivat takaa. Tämä on harhakuvittelua. Tällä harhakuvittelulla ei pitäisi kehoittaa tai kiihoittaa ketään palaamaan takasin sosialistipuolueeseen. Sosialistipuolue voisi noin yleisplirteissään tulla semmoiseksi, miksi kommun.-puolueet yrittivät tulla, jos Amerikassa olisi sosialinen vallankumous käytännöllisenä päivänkysymyksenä esillä, mutta kun niin ei ole asianlaita, ei myöskään täällä jotain merkitsevä ja toimiva sosialistipuolue asiallisesti muutu miksikään siitä mitä se nykyään on.

Sosialistipuolueen äskeinen konventsionikin auttaa hyvin ymmärtämään ettei puolue lähde kulkemaan sitä latua mitä kommunistipuolueet yrittävät. Tämä on siinä määrässä vieras ja käytännöllisesti mahdoton. ettei konventsionin n. k. "vasemmistokaan" lausunut asiallisesti mitään mikä eroaisi siitä mitä voimakkaan keskustan johdolla päätettiin. Tämä näkyy selvästi internationalea koskevissa lausunnoissa. N. s. "vasemmisto" tahtoi uudistaa yleisäänestyksellä hyväksytyn päätöksen tästä asiasta, mikä, kuten muistettanee, sellittää, että kolmanteen Internationaleen liittyminen ei tapahdu niinkään paljoa Moskovassa tunnustettavien menettelytapojen vuoksi, joiden johdosta puolueella voi olla myöhemmin yhtä ja toista sanottavaa, vaan siksi, että kaikki maailman imperialistit hyökkäävät Moskovan kimppuun. Samalla tavalla määrittelee konventsionin virallinen päätös saman asian. Ainoa asiallinen ero on siinä, että n. s. "vasemmisto" jättää itse kullekin vapauden päättää mitä Moskovan menettelytapoja Yhdysvaltain sosialistipuolue ei hyväksy. Heidän lausuntonsa nojalla voi jokainen puoluejäsen mielensä mukaan hyljätä sen tai tämän Kolmannen Internationalen aatteen tai menettelytavan. Virallinen konventsionin päätös sitävastoin mainitsee mikä se moskovalainen menettelytapa on, minkä muuttamiseksi Yhdysvaltain Sosialistipuolueen tulee työskennellä. Semmoiseksi merkitään selvästi se monettelytapa mikä estää Kolmanteen Internationaleen liittyneitä sosialistipuolueita määräämästä menettelytapojaan maan olosuhteitten ja taloudellis-historiallisen kehityksen vaatimuksia vastaavaksi.

Kun kommunistipuolueet lähtivät siltä pohjalta, että Moskovan ohjelma pitää kopioida sanasta sanaan täkäläisen puolueen ohjelmaksi, niin Sosialistipuolueen keskusta ja vasemmisto kieltää tämän, mikä näkyy yhdeltä puolelta n. s. "vasemmiston" peräti heikosta ja ylimalkaisesta esityksestä puolueen periaateselityksekssi ja toiselta puolelta puoluekonventsionin virallisesti vahvistamasta periaatelausunnosta, missä sosialistinen luokkataistelutehtävä määritellään amerikalaisten olosuhteitten ja tehtävien tuntemuksen perusteella.

Tämä on omiaan osottamaan, että ne vieraskieliset, jotka otaksuvat, että Sosialistipuolueessa olisi olemassa nouseva ja voittava aines, joka tyydyttäisi sitä mitä Kommunistipuolueet yrittävät tyydyttää, jäävät vaille tätä tyydytystä. Vaikkapa Sosialistipuolueen n. s. "vasemmistokin" pääsisi puolueen johtoremmiin, niin sekään ei olisi valmis semmoisenaan kopioimaan toisissa maissa ja kokonaan toisissa olosuhteissa tehtyä ohjelmaa. Asiallisesti heidän politiikkansa ei tulisi eroamaan siitä mitä puolueen nykyinen johtava aines ajaa. Näin siksi, että muulle luokkataistelupolitiikalle ei ole pohjaa meidän oloissamme ellei tyydyttäisi palvelemaan pelkästään yhteiskuntafilosofista itseopiskelua, katsomatta siihen liikuttaako se ketään mitä ja vetoaisiko se Amerikan työläisluokkaan. Siihen ei tyytyisi puolueen amerikkalaiset vasemmistolaiset. Yhteiskuntafilosofinen itseopiskelu voisi tyydyttää vain eräitä pieniä vieraskielisiä ryhmiä joilla suuntaritta järjestön sisällä määrätystä uskosta ja aatteesta on kaikki kaikessa.

Tätä olosuhdetta me tarkotamme päättäessämme edellisen kirjoituksemme varotukseen, että agitatsionilla: "tulkaa Sosialistipuolueeseen, siitä siten saadaan se mitä kommunistipuolueista ei saatu, vaikka toivottiin saatavan", se iskee harhaan ja tuottaa pettymystä niille, jotka tuossa toivossa puolueeseen liittyvät. Pettymisellä taas on aina masentava vaikutus. Tuo pettyminen vaikuttaa vahingollisesti niihin, jotka pettyvät. Se kehittää ja keskittää repelevää sisäistä riitaa ja toraa järjestöömme, — toraa ja riitaa, mikä ei rakenna mitään, mutta hävittää kaikkea, kuten aina ja kaikkialla kiihkeä lahkolaisuus.

Tosin on tunnettua, että ne, jotka agitatsionissaan sanovat, että me voisimme tehdä Sosialistipuolueen toiseksi mitä se on jos vaan saataisiin järjestöömme tämän tarpeen tunnustavia jäseniä paljon, arvelevat, että siten saataisiin enemmistöksi ne, jotka ajoivat ja yhä vieläkin kannattavat järjestömme eroamista Sosialistipuolueesta. Mutta mikä on oleva tuloksena jos puolueesta eroamisen kannattajat saisivat enemmistön? Luonnollisesti he päättäisivät erottaa järjestön puolueesta. Moinen päätös ei kumminkaan erottaisi Sosialistipuolueesta niitä, jotka sisäl-